VERSEK
7-8. osztály

Csere Kata: Család

Mi az, hogy család?
Ez tényleg nagy talány.
Papa, mama, gyerekek,
Ilyen egyszerű nem lehet.

Anya, aki segít,
Mos, főz, takarít,
Az ő keze mindenben benne,
De tényleg csak ennyi lenne?

Szeret, vigyáz, gondoskodik,
Locsol, amíg ki nem nyílik,
Így tulipán, mi szeme fénye,
Ő napsugár mi éltette.

Apa, aki féltve őriz,
Mint égből a főnix,
A felhők ott csaholnak mögötte
Talán ennyire szeretne?

Igen szeret, mint virág a mézt,
Mint kapzsi ember a pénzt.
Mert te vagy ő és anyu kincse,
Hozzájuk láncol a szeretet bilincse.

Majd ha felnövünk,
S lesz gyermekünk.
Büszke nagyszülőként,
Visznek életedbe fény.

7. osztályos tanuló
Koppánymonostori Általános Iskola

Péter Noémi: Bárcsak újra láthatnálak

Istenem, súgd meg neki halkan,
Lágyan szólj hozzá, hogy meg ne zavarjam!
Álmomban keressen meg engem,
Még egyszer hadd lássam, hadd öleljem!

Nem szólnék róla, mélyen gyötör a bánat,
Csak hadd lássam még egyszer!
Hadd legyen nekem ez a legszebb álom,
Súgd meg neki halkan, én minden éjjel várom!

7. osztályos tanuló
Komáromi Petőfi Sándor Általános Iskola

Csere Kata: Toldi

Nagyszalontán egyszer régen élte egy legény,
Fiatal volt, kedves, bátor és szerény.
A világon nem volt erősebb nála,
De vesztét okozta egy vitéz halála.

Farkasokkal küzdött, le is győzte mindet
De anyjának épségét, mint gyöngyszemet féltett:
Talán ha testvérért elvinné az isten haragja
Az ő életet is nyugodt maradhatna.

Együtt él a gyilkos véres gúnynévvel
És a vággyal, hogy szárnyaljon katona hírnévvel.

7. osztályos tanuló
Koppánymonostori Általános Iskola

Jenei Péter: Iskola

Megszülettem harmadiknak,
Cseperedtem harmadiknak.
Testvéreim már mind nagyok,
Mindig magam vagyok.

Aki ír, az már akár
könyveket is olvashat.
S a világ nagy káoszában
sok csodára bukkanhat.

A tanárnő úgy ismer engem, mint az anyám.
Ha kellett olyan volt, mint az apám.
Páratlan tudása van és lehetett,
Távcsövével ki – és betekintgetett.
Tette azt méltón, mire rendeltett.

Nem volt ez a nyár eléggé messzire nyúló,
Maradjon itt, arra vágyik minden nebuló.
Azt szeretnék, a szünet még kicsit tartson,
Hűsöljenek pár napot a Balaton parton.

Ámde veszélyes gyorsasággal jön a szeptember,
S mivel nálunk ilyen az iskolarendszer.
Föl kell venni hátunkra a táskát,
S ekkortól interneten folytatódik a barátság.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Muth Bianka: Az iskolám

Az én iskolám egy nagy – nagy épület.
Tanulni jár oda sok – sok kisgyerek.
Sokan nem szeretik,
de mégis rengeteg évet töltünk el itt.

Az iskolában vannak termek, padok,
hol minden nap ücsörgünk valahogy.
A több száz gyerek összessége
osztályokra tagolódik rendre.

Vannak is a – sok, b – sek, c – sek,
de néha d – sek is előkerülnek.
Hogy milyen is egy osztály?
Szinte olyan, mint egy család.

Összetartunk, szórakozunk,
de túl sokan vagyunk.
A tanárok agyára megyünk sokszor,
de ők így is szeretnek minket nagyon.

Amin ott sírunk,
azon majd felnőttként kacagunk.
S arról álmodunk,
bár ez lenne a legnagyobb bajunk.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Mann Ádám József: Az iskolám

Iskolám a Feszty suli,
Odajárok nagyon tuti.
Szép, nagy piros épület,
Találsz benne sok gyereket.

Órák száma el is menne,
Ha hét órám nem is lenne.
Kedvenc órám mégis a tesi,
De a magyar se rossz, elhiheti.

A suliban kemény a tanulás,
De az udvaron megy a lazulás.
Bár a nyelvtan órán sok a doga,
Ettől égnek áll a tanár haja.

Feleléskor mindenki lapít,
Bár a feleletmentesítő virít.
Erdei suli nagyon buli,
Erre vágyik már mindenki.

Addig viszont nagy a tanulás,
De a gyerek esze más.
Más is jár ám az eszébe,
Mint a matek egyenlete.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Farkas Lilla Flóra: A mi iskolánk

Már hét éve járok oda
Ez a suli egy kész csoda!
Feszty Árpád öröksége,
Művészpalánták neveldéje.

Bár külseje nem túl „finom”,
olyan mint egy puncsos mignon. ☺
Még a nyolcvanas években épült,
Azóta viszont sokszor megszépült.

Bár lakótelepi iskola,
De tágas és zöld az udvara.
Lépcsőit több mint ötszáz diák koptatja,
A tesiórák helyszíneit is ez adja.

A Feszty hét sok versenye,
Izgalommal és díjjal van tele.
A farsangon meg vicces maskarába,
tanárainkkal állunk be a táncba.

A Mikulás diszkó is tuti,
de a gyereknap, az ám a buli!
De mégis a legjobb muri,
a tanév végén az erdei suli.

Szeretjük az iskolánkat,
Vidám, nyüzsgő csapatunkat.
Néha kicsit zajos, hangos,
De a miénk! És ez a fontos.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Csatay Liliána: Tavaszra várva

A hideget felváltja a meleg,
A tavasz lágy szele már közeleg.
A medve felébredt téli álmából,
A madárkák visszatérnek Afrikából.

Rügybe borulnak már az ágak,
Az évszak csodájára vártak.
Kivirul a szürke táj,
Színesedik a határ.

Végre az emberek sem dideregnek,
Engem a nap sugarai melengetnek.
Türelmesen vártam egész télen,
Hogy újra játszhassak veled a réten.

Itt az idő, de várom!
Ledobom a kabátom.
Rigó csicsereg a faágon,
Együtt örülj velem, barátom!

7. osztályos tanuló
Tata, Vaszary János Általános Iskola

Joó Barnabás: Az én iskolám

Nyolc éve járok ide, az á – ba,
Az év 180 tanítási napjába.

A sulit az elsővel kezdtem,
Itt még naív voltam, itt még szerettem.

Először csak írni, olvasni tanítottak,
De másodikban a szorzással is próbálkoztak.

Na, a környezetismeret, azt utáltam.
Hiába tanultam, abból jót alig írtam.

Az évek múlásával felsős lettem,
Így a két Edit nénitől el is köszönhettem.

Vége lett a napközinek, a délutáni leckeírásnak,
Önállóbbak lettünk, már otthon csináltuk feladatainkat.

És, ha ez nem lenne elég,
Ezt a rendszerváltást új tanárok és tantárgyak követték.

Bejött pluszban a töri, a föci és a biológia.
Most már ezzel is tömtek minket a hét napjaiban.

Most már hetedikbe léptünk,
de új tanárt itt is köszönthettünk.

Úgy tűnik, a legtöbbet osztálytársainkkal vagyunk,
legyen is ez így, mert abból csak nem lehet bajunk.

Szóval, összesítve nem is olyan rossz az iskola,
Ha egy jó darabig nem járnánk, talán még hiányozna.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Mészáros Máté: Évszakok

Esik eső, csepereg,
hullanak a falevelek.
Hiányzik a napsütés,
Az lenne az igazi felüdülés.

Hiányzik a vakáció,
Számomra az volt igazán jó.
Aludhattam délig
Most viszont csak hétig.

Most jön még a neheze,
A téli zimankó nesze.
Lesz még itt pár fúvás,
A Mikulás csak egy kis ráadás!

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola

Gábor Lili Zita: Az iskola

Iskoláról lenne szó,
Kirándulni volna jó.
De vajon hova?
Talán a Balatonra.

A legjobb iskola az erdei,
Nem is iskola,
Neki is tanulás,
Csak kirándulás.

A mindennapi tanulás,
Kikészít, ez nem vitás.
A családom is szenvedi.
De anya minden percem segíti.

Hej, iskola, iskola.
De sok gyerek jár oda.
Egyszer, ha én is felnövök,
Iskolába nem jövök.

Jön a nyár,
Mit minden gyerek vár.
Könyveimet sutba vágom,
Vígan élem a világom.

Iskolába azért járok,
Barátokra rátalálok.
Soraimat zárom gyorsan,
Most le is fekszem azon nyomban.

Pók figyel a sarokban,
Verset írok azonban.
Csizma van már a lábamon,
Hátizsák a hátamon.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Basa Gabriella: Az Úr

Én borús tekintettel néztem felé,
Ő pedig reszketve intett felém.
Arcán egy nagy barna folt,
Szeme úgy ragyogott, mint a hold.
Arcán majd egy apró mosoly.

Lenéztem a földre, és láttam,
Hogy két farkaskölyök között álltam.
Ijedten néztem, s reszketett lábam,
Mozdulni sem bírtam, csak voltam,
Mintha egy rémálomban lettem volna.

7. osztályos tanuló
Süttői II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola

Bihari Eszter: A Feszty iskola

Reider József a kezdet,
első helyen ő kezdett.
Iskolánk megalapozója,
alapkövének lerakója.

Feszty Árpád, magyar festő,
kinek nevét viseli ő.
Híres festménye sok helyen járt,
aulánkban láthatjuk másolatát.

Tíz órakor zene megy,
ekkor tele lesz a begy.
Hosszú sor a büfé előtt,
sorra kerülnek mielőbb.

Minden óra 45 perc,
néha mégis hosszabb lesz.
Tesióra: - akár egy élet,
mikor a laborig van felmenet.

Ha kirándulni megyünk valahova,
mindenki a telefonját nyomkodja.
Mikor már az osztályfőnök mérges esz,
nincsen már több „kütyü”, mit elővehetsz.

De az iskola törekszik arra,
hogy mindenkinek legyen barátja.
Az enyém egy jó osztály,
néha pedig túl jó már.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Ferkó Kornélia: Miért olyan amilyen?

Sokat gondolkodtam rajta,
Hogy a pillangónak miért nincsen farka?
Miért van pötty az őzikéken,
S miért nincs a denevéren?

Miért olyan finom az eper,
És miért nem keserű a szeder?
Miért olyan szép a páva,
S miért nem gyapjas a bálna?

Miért olyan veszélyes a cápa,
És miért nincsen neki lába?
A madárnak miért van szárnya,
S a zsiráfnak miért nincs csápja?

A sok kérdésre választ kapok-e valaha?
Vagy nem tudhatok meg mindent soha?
Bárhogy is lesz, az biztos, hogy számomra,
A FÖLD, ahol élünk, maga a CSODA!

7. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola

Nemes Helga: A hétfőm

Hétfő reggel még félálomban
Elkészülök, s indulok nyomban.
Suliba Lilivel együtt megyünk,
Kb. 55-re ott is leszünk.

E napon az első az énekóra,
Mind együtt éneklünk zongoraszóra.
Kitti néni énekli, hogy „mendegél a mandarin”,
És mindannyian azt várjuk, hogy mikor lehetünk már kinn.

Ezután az angolóra jön,
A házi megoldását láthatjuk a táblán fönn.
Elolvasunk egy angol szöveget,
És megválaszoljuk a kérdéseket.

A tízórai után egy irodalom jöhet.
A huszonegyesbe megyünk be rögvest.
A füzetbe akár három oldalt is írunk!
Ennyi fogalmat megjegyezni se bírunk!

Matekóra következik és gyorsan el is megy.
Ildi néni elmagyaráz mindent, amit kell.
Lineáris függvényeket rajzolhatunk,
és egyenleteket oldogatunk.

Biológiaórán a tengereket vesszük.
És azt, hogy a krilleket milyen planktonok közé tesszük.
Fizikaórán újabb dolgozatot írunk,
Elég jól sikerült, ezért nem is sírunk.

Hetedik órában egy tesi belefér.
Pár iskolakör vagy a lépcsőzés is elkél.
Egy kidobó, ha más nem, jöhet!
Amit végre a hazajutás követ.

A házit megírom és bedőlök az ágyba.
Alszom, mint a bunda, a holnapot nem várva.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Halász Péter: Miért jó az iskola?

Miért jó az iskola?
Ezt most komolyan kérdezed?
Tudod, az órákon ülni
nem egy nagy élvezet.

A tanárok meg beszélnek,
nem unják meg soha.
Pedig, ha tudnák, a diákok
nem figyelnek oda.

Kérdezgetnek, feleltetnek,
nevelnek is untalan.
Előfordul némelyeknél,
hogy nem sok haszna van.

A leckét meg kell írni,
napról napra dolgozat.
Ha ötöst akarsz kapni,
tanulnod kell jó sokat.

Hogy lehet ezt túlélni?
- szüleimet faggatom.
Hisz jó pár éve még ők ültek
ugyanazon az ócska iskolapadon.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Halász Viktor: Az iskola az életem

Az iskola az életem,
Épp elég baj ez nekem.
Anyukám folyton erről faggat,
Érdeklődik, mindig nyaggat.

Hányast kaptál? Hogy feleltél?
Uzsonnáztál? Ebédeltél?
Dolgozatot mikor írtok?
És felelni miből fogtok?

Lecke készen? Szorgalmi?
Mert nekem azt is meg kell csinálni.
Na, és az a sok verseny!
Csoda, hogy elmegy a kedvem?

Az iskola az életem?
Tényleg kell ez énnekem?
Meddig tart a szenvedés?
Mikor jön egy kis pihenés?

Az iskola az életem.
Ez a helyzet énvelem.
Nehéz így az életem,
Csak barátokkal élvezem.

7. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Nagy Jázmin: Egy napom az iskolában

Hajnalban ébresztőre kelek,
Ez jelzi, hogy iskolába megyek.
Összerakom cuccaim,
Majd irány a suli!

Szép lassan becsengetnek órára,
Minden gyerek bemegy az osztályba.
Első órán szinte alszunk,
A tanár beszél, mi meg csak bámulunk.

Órán mindannyian a szünetet várjuk,
Hogy végre szabadon szaladgálhassunk.
Így telik egy napunk,
Majd fáradtan kiszabadulunk.

Iskola után házit írunk,
Hogy leszidást ne kapjunk.
A délutánjainkat ezzel töltjük,
Na meg a sok szakkör, edzés is leköt.

Nem tagadom, nehéz bírni.
De van, ami miatt megéri.
Itt az összetartó osztályunk,
Ahol bármikor, bárkit örömmel várunk.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Hilyák Lili: Hétköznapok

Hétfőtől péntekig korán kelek,
szerdán és pénteken nulladikra megyek.
Reggeli közben azon gondolkodom,
vajon milyen lesz a suli a mai napon?

Összekészülök, és máris csengetnek.
Itt a barátnőm, szólok, hogy megyek.
Együtt sétálunk a Feszty iskolába,
miközben húzza a vállunkat az iskolatáska.

Az első órán kicsit álmodozom,
„Lélekben” is ott vagyok a másodikon.
De a jókedv mindig megvan:
Jó fej ül az összes padban.

Töri, angol, magyar, matek,
Aztán Bence bá futtatja a köröket.
45 perc hosszú idő,
De szerencsére van pihenő.

Ha vége a sulinak, jöhet az evés.
Lecke, tanulás és a semmittevés.
Mindjárt is a holnap, lefekszem aludni.
Hétfőtől péntekig korán kelek, satöbbi.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Zsugya Lenke: Az iskola

Becsengettek, kezdődik az iskola,
A dolgozatban rossz pont az a sok hiba.
Tartasz magadnál vonalzót is, hármat,
Matekórán ez lesz a társad.

Az elsősök az iskolát nagyon várják,
a kirándulásokat imádják.
Másodikban még szorgalmasak,
Alig várják már a nyarat.

A harmadik már nehezebb,
A leckéd se lesz kevesebb.
A negyedik könnyű, mint a játék,
De az ötös itt már nem ajándék.

Az ötödiket ismét várod,
Az a sok új tanár, jó barátod.
Hatodikban te is késtél,
Nem tagadtad, inkább égtél.

Hetedikben sok új tantárgy,
Azt hiszed, nehezebb nem lehet már.
Nyolcadikban elballagtok,
Minden órán alszotok.

Búcsúzol a társaidtól,
Regélhetsz majd álmaidról.
A gimnázium nem barátod,
Ne várd úgy, mert megbánod!

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Madlena Mihály: Jó Szerencsét!

Szerencse fel! Szerencse le!
Énekeljük csendesen.
Emlékezzünk a bányászokra,
kik lent maradtak a járatokban!

Koszorúzunk, mécsest gyújtunk,
tisztelettel fejet hajtunk.
Követjük a hagyományokat,
mi az MNV csapat.

Vetélkedőkön indulunk,
a könyvtárban kutakodunk.
Reméljük, most is helytállunk,
a versenyen jó helyezéssel zárunk!

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola

Bolla Dávid: Az én iskolám

Az én iskolám olyan, mint az álom,
A tesiórát már nagyon várom.
Bence bácsi kedvence a lépcső,
De mi kemények vagyunk, mint a vascső.

A töriórát már várjuk,
Mónika néni poénjait már vágjuk.
Színházba járni jobb, mint tanulni,
Így érdekesebb a Pál utcai és a Toldi.

Bioszóra nagyon izgi,
Főleg, ha van mit boncolni.
Énekből nem szeretünk kottázni.
Kitti néni mondja, fontos ezt is tanulni.

Földrajzon körüljárjuk a Földet,
Remélem, az a való életben is sikerülhet!
Nyelvből választható angol és német,
Melyből Timi és Ági néni viszi a prímet.

Nyelvtanból Melinda néni a szabályokat kéri,
Hogy legyen mit a fejünkbe vésni.
A komáromi Feszty a legjobb suli,
Idejár okoskodni a sok tini.

7. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Nagy Viktória: Csillagok

Lelkem, mint egy csillag
a többi csillag közt,
úgy vagyok, s ragyogok,
a többi ember közt.

Élek, s virágzom,
mint egy csodaszép virág,
szárnyaim most bontakoznak,
mint egy élő rózsaszál.

Élem az életem,
mint a többi ember,
csak egyet nem tudok,
mi leszek ha nagy leszek?

De ez a kérdés várhat,
hisz kicsi vagyok még,
csak annyit remélek,
versem elnyeri tetszését.

Lelkem, mint egy csillag
a többi csillag közt,
úgy vagyok, s ragyogok,
a többi ember közt.

7. osztályos tanuló
Oroszlányi József Attila Általános Iskola

Simonics Ádám: Iskolai szösszenetek

Iskola, suli, tanoda,
Mennyi diák jár oda!
Kisebbek és nagyobbak,
mind az udvaron tolongnak.

Megszólal a zord csengő,
Tanszereket gyorsan elő!
De hová lett az ellenőrző?
Emiatt csak az én fejem fő.

Magyar, matek, kémia,
Diáknak sokat kell ezt tanulnia.
De jön a tesi, a játék!
Egy nebulónak ez ajándék.

Mi az, amit szeret az iskolás?
Ha itt a kikapcsolódás!
A szünetek, a vakáció,
Tanárnak, diáknak egyaránt jó.

A tanár okít és nevel,
Figyelmét semmi sem kerüli el.
Ha öröm, vagy bánat ért,
Csak szólj neki, mert megért.

A sok közös elfoglaltság,
Összekovácsolja az osztályt.
Így mondhatom, hogy az iskola,
a barátságok otthona.

Ki gondolná, hogy egy helyen
Tanul sok-sok eleven.
Ír, olvas, számol,
S mesél majd e világról.

8. osztályos tanuló
Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Takács Elizabet Zsuzsanna: December homályos titkai

December homályos titkait felfedezem,
Gyerekek futkosnak elevenen.
Leesett hónak szemcséit vizsgálják,
Hogy melyiket érdemlik, s egymást cibálják.

Hóembernek répaorrát nézegeti sok apróság,
Azon tűnődnek, miért pont répa,
miközben arcát kicsipte már a fagyosság.

Jön a Télapó nagy piros csizmában,
S a rakoncátlanok kérdezgetnek kiáltva.
Az öreg Mikulás válaszolgat, és szemében
Fény lobog, ami azt jelenti, köszönöm.

Éjszakák telnek, és egyre több a karácsony szelleme,
S az édességek leváltják a kenyeret.
Mindenki kíváncsi, mi rejlik a fa alatti dobozban,
Felnőtt és gyermek boldog várakozásban.

Eljött az ajándékok felfedezése, az ünnep ideje.
Gyermekek bontják csillogó szemmel, szülők figyelik idegesen,
Hogy tetszik-e nekik a meglepetés.
Persze hogy tetszik, Lillinek a londoni útra hívogatás
Márknak a belépő,
Rebi ajándéka nem égő, spontán jó indulatú, és kedves.

December utolsó ünnepe a szilveszter.
Köszöntőket mondunk az új évre,
És másnap reggel munkára ébredve,
Hisztizünk, hogy miért telt el ilyen gyorsan az este.

7. osztályos tanuló
Komáromi Petőfi Sándor Általános Iskola

Tasnádi Ákos: Autók világa

Mclaren a legjobb autó a világon,
De az útra a Nissant jobban kívánom.
A Porsche sem egy rossz dolog
De a Type R kicsit vadabbul mozog

De jó lenne a jogosítvány,
Bár még kicsi vagyok ám.
Nem ülnék a gép előtt,
Hanem én lennék a volán mögött.

A Skoda is népszerű,
De a versenyre a Corvette az észszerű.
Alonso, Vettel, Hamiltom,
A legjobbak a világon.

A Forma 1 a kedvencem,
Hajtják az autót rendesen.
Ez volt az én versem,
Amíg fel nem nőttem.

7. osztályos tanuló
Tata, Vaszary János Általános Iskola

Ujszászi Anna: A rózsa

Apró kis virágszál,
harmatos rózsa.
Szirmodon lepkepár,
alattad tócsa.

Bimbódból ezer szó
árad a világra,
Melletted fut egy ló,
mögötted kaszárnya.

Ezer hősünk megy a harcba
honjukért meghalni,
Egymás vérét ontva,
ezt napokig folytatni.

Elhervadt a rózsa
gyönge virága,
Előre lép egy legény,
csókot nyom a virágra.

Madárka szállott
a katonák sírjára,
Ezer leány gyászol,
kedvesét kívánva.

Kedvesét kívánva,
vágyakozva néznek,
Lehajtják fejüket,
s a jövőtől félnek.

7. osztályos tanuló
Tatabánya, Felsőgallai Széchenyi István Általános Iskola

Tisza Bálint: Kutyák

Velünk lakik két négylábú állat,
Akikről mesélhetnék párat.
Először is szőrösek,
Másodszor meg kedvesek.

Nagyon szeretik a Gazdájukat,
Aki adja nekik a falatokat.
Minden reggel ehetnek,
Finom étellel telhetnek.

Egész nap csak várnak,
Ha megérkezem, nem csak állnak.
Csak úgy ugatnak, vártak engem,
Ezt csak most mutathatják meg nekem.

Játszani tud mindkét kutya,
Aludni is, mint két mormota.
Ugatni is tud e két eb,
De a gazdit szeretni könnyebb.

7. osztályos tanuló
Tata, Vaszary János Általános Iskola

Kohonicz Katrin: Az én Rózsámnak

Rózsám! Édes kis Galambom!
Ne fájdítsd bús lelkem hiányoddal!
Számomra te vagy az oltalom,
Így hát ne hagyj továbbra is magányosan!

Akár az évszakok múlása,
Az érzelmeim is úgy változnak irántad, Lelkem.
S egész lényed hiánya
Zord hidegséggel töltötte be árva szívem.

Árva szívem sajog nagyon,
Hisz rég láttalak már, Galambom.
Ha én leszek a vászon, s te a festmény,
Akkor is utánad megyek én.

Hozzám tartozol, akár a
Nap az égbolthoz.
Vagy mint szerény költő
Az ő tollához.

Szürke Hold fénye megvilágítja
Parányi szentjánosbogarak sírját.
Te vagy, ki könnyeim zuhogását megindítja
Minden zord, hideg éjszakán.

Majd egyszer bekövetkezik eme drága élet,
Mikor újra láthatlak én téged.
Csak pár szót üzenek én néked,
Szeretlek, édes kicsi Kincsem!!!

7. osztályos tanuló
Tatabánya, Felsőgallai Széchenyi István Általános Iskola

Hoffman Kata: Vers a galambomnak

Ragyognak az égen a csillagok,
Babám karjai közt oly biztonságos.
Együtt töltsük ezt a varázslatos estet,
Egymás karjai közt, édes drága kincsem.

Sötét égbolton szikrák gyúlnak,
Mik szívemben csillagokként pislákolnak.
Érzem mindig, mikor közelemben vagy,
Keblemben heves érzelmek dulakodnak.

Ez az érzés mely hétköznapi?
Mégis fura és nem mindennapi.
Arcom oly vörös, mint az eper,
Ha közelemben vagy hebegni kezdek.

Sajog a szívem, ha távol vagy,
Hevesen ver, ha beszélni hallak.
Már csak az bánt lelkem,
Hogy szíved másnak kelt el.

Én egyetlen galambom,
Hogy haragudnék?
Ha te boldog vagy,
Én, hogy ne lennék?

Én egyetlen mátkám elvonult messzire,
Messzi háborúba, sajgó szívem ellenére.
Visszavárlak lelkem, vissza ide hozzám,
Nem enyim a szíved, de enyimnek tudám.

Megsiratta hű katonát az ég is,
Borús felhők között virágos sírhelyét is.
Katonának kedvese sírjára borulva,
Igaz szerelme belehalt bánatába.

7. osztályos tanuló
Tatabánya, Felsőgallai Széchenyi István Általános Iskola

Hoffman Katalin: Virágok tánca

Virágok ezer illata és színe,
Szétszórták, hogy más is érezze.
Szétszórták őket a nagy kerek világba,
Hogy mindegyiknek legyen egy párja.

Fák és virágok elhervadtanak,
Virágok, mik keringtek, leszállottanak.
Leszállottanak a barna talajra,
Hogy egymagukban elhervadjanak.

Elhervadtanak egymagukban,
Lehullt a hó hervadt virágokra.
Eltakará őket fehérim szárnyával.
Mikor mind a hó elolvad,
Útra kelnek majd a nagy, kerek világban.

7. osztályos tanuló
Tatabánya, Felsőgallai Széchenyi István Általános Iskola

Kaszás Rebeka: Városom

Van egy hely, ahova mindig visszamennék,
az életemet mindig itt élném.
A Gerecse és a Vértes foglyaként,
főleg a Gerecse végén.

Több kirándulóhelyet is tárolhat,
ahol szép a kilátás a városra.
Például a Turul madár,
eme a legjobb talán.

Csak pár lépést kell tennünk,
s máris ott van előttünk
az öreg Szelim-barlang.
Menj el te is arra!

Nem bánod meg, ha már kiállsz ott,
meg kell nézned a Bányász-kilátót!
Kiálts egyet, hogy hej-hó!
Nézz ott is körül, mert jó!

Onnan Tatát is látod,
ha megnézed, nem lesz károd.
A Május 1. park se rossz,
sokáig el tudsz lenni ott.

Tatabányát szeretem,
hiszen itt születtem.
Barátokat itt szereztem,
utcák közt itt tekeregtem.

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Szent Margit Általános Iskola

Börzsei Amanda: Emlékezz!

Nézz rám,
Fogd meg a kezem,
Szorítsd meg jól,
Most becsukom a szemem.

Emlékezz rám, ha ez véget ér,
Emlékezz, ha a Nap nyugodni tér.

Nézz az égre,
Érzed végre?
Ennek soha ne legyen vége,
Ez legyen életem legszebb éve.

Emlékezz rám, ha ez véget ér,
Emlékezz, ha a nap nyugodni tér.

Nézd a Holdat,
Ahogy a Nap után fut,
A csillagok milyen szépen ragyognak,
A harangok dalolnak, új nap gyúlt.

Nem emlékszem pontosan,
Minden emlék csak foltosan,
Kopottan áll a fejemben,
Egyszer visszajössz még, nagyon remélem.

Emlékezz rám, mert véget ért,
Emlékezz, mert a Nap nyugodni tért.
Emlékezz a csillagokra, amik oly szépen ragyogtak,
Emlékezz a harangokra, mik nekünk daloltak.

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Sárberki Általános Iskola

Kardkovács Sarolta Edit : Egy igen furcsa érzés

Egy társaságban ülök
A barátaimmal,
Mégis szomorúságba dűlök,
De nem tudom mi van.

Egyedül érzem magam.
Pedig ott vannak körülöttem!
Vajon ezen érzés mit takar?
Mit akarhat tőlem?

Hol az igaz barátom?
Kiben tényleg ott a barát?
Kinél nem érzem az árkot,
Melyet velem nem ugorhat át?

Már kétségbe esett vagyok,
Miért vagyok egyedül?
Válaszokat akarok
Az összes kérdésemre együtt!

Lehet lesz majd barátom,
Kiben bízhatok tényleg,
S nem érzem az árkot...
Már csak reménykedek érzem

Hogy mi lesz a vége?
Majd az élet eldönti
Addig is az a lényeg,
Tudj barátságot kötni!

7. osztályos tanuló
Tatabányai Árpád Gimnázium

Dudás Krisztina: Karácsony

Szeretném, ha karácsonykor
Mindenki tudna őszintén nevetni.
Nem egyedül, szomorúan könnyekkel küzdeni.

Szeretet ünnepén minden szem ragyogjon,
Mint fán a fények!
Számomra ez a karácsonyi lényeg.

Karácsonyi dallamok amerre megyek,
Rohanó emberek, de hol a szeretet?!
Álljunk meg egy percre, és merjünk őszintén szeretni!
Ezt az ajándékot mindenki fogja kedvelni!

Legszebb ajándék, mit ember embernek adhat
Nem pénzben mérhető.
A szeretet a legfontosabb, és ez nem megfizethető!

Számomra a karácsony még mindig egy csoda!
Amikor száll a sütemények finom illata.

Még egy gondolat amit papírra írok,
Karácsonykor mindenki legyen nagyon boldog!

7. osztályos tanuló
Dági Általános Iskola

Králl Kitti Adrienn: A mi világunk

Ha egyszer meghalok, lesz ki emlékem ápolja?
Nem lesz több ellenség, ki a hibáim számolja?
Költői kérdéseknek sorozatát látom,
Talán porba hullik majd, minden egyes álmom.

Boldog vagyok, mondhatom, mégis bánt valami,
Úgy hiszem az élet lényege, nem a tetteké, hanem a szavaké.
Senki sem az, akinek hisszük, minden csak látszat,
Ezt hívják úgy, hogy: huszonegyedik század.

Reményvesztett emberek közt éljük napjaink,
Tudni szeretném, ki írja meg sorsunknak lapjait.
Álmok és célok nélkül nem élet az élet,
Ez az a hely, melyet mindenki “pokolnak” becézget.

A múltam meghalt, de nem akadt senki, hogy eltemesse,
Nem volt, ki a szép emléket egytől-egyig megkeresse.
Megfakult fénykép, én is ezzé váltam volna?
Vagy csak a fájdalom maradt, meg az emlékek pora?

Remélem, ez a világ szebbé válik egyszer,
Remélem, hogy nem lesz kezünkben a fegyver.
Remélem, egyszer te is megmutatod az igazi éned.
Mert ez a világ, ez a nagy betűs ÉLET.

8. osztályos tanuló
Tata, Vaszary János Általános Iskola

Rácz Berill Szófia: Érzések

Ezt már el kellett volna mondanom,
de azt hittem, hozzátok túl halk a hangom.
Ezt már az égbe akartam kiáltani,
hogy milyen jóként, rossznak lenni.

Néha csak néma szerettem volna lenni,
csendben, igazán szeretni.
Néha csak egyszerűen vak,
hogy nézés nélkül láthassak.

Néha csak homokba dugni a fejem,
hogy senki se lássa a könnyem.
Néha csak súlytalan lenni,
gondtalanul lebegni.

Volt, hogy víz alá kerültem,
hol fuldokoltam, hol küzdöttem.
Nem éreztem mást, csak hideget,
majd kint is csak csípős szelet.

Szeretném Neked azt mondani,
hogy semmi rossz nem fog már érni,
hogy nem sérülsz meg többet,
de mindig lesz valaki, aki dob rád köveket.

Szeretném azt mondani, ez mind érted van,
miattad küzdöttem, miattad dolgoztam.
De sajnos nem tehetem,
mert volt, hogy ellened cselekedtem.

De, ha még hiszel bennem,
végy nagy levegőt, fogd meg a kezem.
Számolok, s háromra felejtünk,
tiszta lappal kezdjük az életünk.

8. osztályos tanuló
Tata, Vaszary János Általános Iskola

Ferkó Kornélia: Álomiskola

Miért kell az iskola,
Az a sok tanulás?
Miért nem lehet minden nap
Csak egy kicsi lazulás?

Ha nekem lenne iskolám,
Biztos, hogy más lenne.
Nem kellene beérni nyolcra,
Csak fél tizenegyre.

Tesiórán minden nap
Szabad fogi lenne,
S minden egyes óra
Huszonöt perc lenne.

Nem kellene minden nap
Napköziben lenni,
Órák után máris
Haza lehetne menni.

A szünetek sem csak
10 percig tartanának,
LEGALÁBB 15!
Az jó lenne gyereknek, s tanárnak!

Persze a büfében
Minden ingyen lenne
Jó lenne, ha a suli
Tényleg ilyen lenne!

7. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola

Kondorosi Liliána: Mai gyermekek

Ezek a mai gyermekek
Nyomják a gombot ezerrel.
Egy percre sem állnának fel,
Hiszen a Mine craft nem várhat.

Majd kilyukad a gyomruk,
Az éhség miatt megbolydul,
De nincs ezzel semmi baj,
Az ellenség még talpon van!

A Youtube live sem maradhat el.
Hiszen mi lenne azzal a tíz követővel?
Lemaradnának a nagy játékról,
S mit sem tudnának a világról.

Szemük olyan mint a monitor,
Pixeleket látnak mindenhol.
Néha mikor felállnak,
Akkor is a telefonjukkal mászkálnak.

Hihetetlenek ezek a gyerekek,
A könyv számukra teljesen ismeretlen.
Furcsa, de tényleg igaz,
A könyv is van olyan jó, mint a Mine craft.

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola

Máté Adrián Attila: Egy edzős nap: street workout

Ezt a sportot nem sokan ismerik,
de akik felfedezték, azok nagyon szeretik.
Kezdjük ott, amikor a barátokkal kimegyünk az edzős helyre,
és örülünk, mikor a park nincsen megtelve.
Edzés előtt a bemelegítés elengedhetetlen,
nehogy amiatt legyen az edzés élvezhetetlen.

Tolódzkodás, húzódzkodás, minden jöhet,
ebből csinálok én minél többet.
Attila sajnos csak felülésezni akar,
mert még nem gyógyult meg eléggé az a kar.
Máté éppen fekvőtámaszozik,
közben Kiki pedig hasazik.
Timon éppen zászlót próbál,
Noel pedig tapsos fekvőt csinál.

Hé, most jött meg két srác,
úgyhogy meg kell mutatni, hogy ki itt az ÁSZ.
Már majdnem sikerült az a fránya muscle up,
de hogy most feladjam, az kizárt!
Mikor már érezzük, hogy elfogyott az erő,
akkor jövünk rá, hogy hamar eltelt az idő.
Köszönöm nektek, hogy végighallgattatok,
és remélem, hogy közben nem unatkoztatok!

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola

Madlena Kincső: Egy hét az Istenek országában

Görögországba utaztunk,
A busszal csak másnapra érkeztünk.
A szállást nehéz volt megkeresni,
De azért egykor le tudtunk feküdni.

Másnap lementünk a tengerhez,
Csobbantunk, mert jólesett.
A tenger elég sós volt,
De attól még boldogok voltunk.

A kirándulás kicsit fura volt,
Mert mi lányok hosszú szoknyát hordtunk.
A sziklák a magasba nyúlnak,
Ez egy örök emlék marad.

Thessaloniki szép hely,
Hajóval jártuk körbe.
Miután leszálltunk, a boltba indultunk.
A nagy meleg miatt visszafordultunk.

Most már visszafelé indulunk,
lassan hazatalálunk.
Viszlát Stavros, és még sok más,
Búcsúzunk tőled, Görögország!

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola

Káfony-Házi Hella: Az öcsém

Tépi a hajamat! fáj amit csinál!
mégis azt hiszi, hogy ez így király!
A cuccaim rámolása élvezet,
pedig nincs ott neki semmi lényeges.

Ebédnél az asztal alatt rúgja a bokám,
pedig megígérte, békén hagy most már.
Hisztizik, nyafog, s hogyha kérdezik,
Csak én (a nővére) ártottam neki.

M'ért van nekem öcsém? mert kell ez nekem is,
hogy legyen, ki mindig fogja a kezem?
Legyen, ki mindig, mindenhol szeressen
Ha elvésznék, valaki biztosan keressen.

Néha, igen, olykor nehéz vele élni,
de azt mondom, jó érzés szeretve lenni.
Olyanok vagyunk mi, mint egy táncos pár,
egymást elveszíteni ezért lenne kár!

Tépi, fáj, nekem mégis szükségem van rá!
Együtt legyőzünk minden akadályt.
Testvér nélkül az élet unalom,
egyedül ezért talán nem is bírom.

Hálás vagyok, hogy vannak testvéreim
nélkülük nem lennének boldog perceim.
Ég áldja őket, legyen boldogságuk,
soha ne legyen semmi bántódásuk.

Káfony-Házi Hella: A halál madara

Fekete madár száll le rád,
károg, búg, harácsol,
mire megcsapna a furcsa szél,
már halottá varázsol.

Ki ez a madár? Honnan,
merről száll reánk,
kinek nyomán minden élőre
csak a pusztulás vár?

S a túlvilágra küldi a
lelkeket, nem tudni,
lesz-e múlt, vagy jövő, amiért
érdemes tovább élni.

Ne várd e madarat!
Eljő hamar, lesújt rád,
S a messzeségben elveszvén
a halál vár.

7. osztályos tanuló
Tatabányai Árpád Gimnázium

Pintér Jázmin: Ketyeg az idő

Hova süllyed ez a világ,
Hova tűnt a sok- sok virág,
ajrá,mentsük meg a Földet!
Lássunk még rügyet és zöldet.

A bolygónk csak fáradozik,
Meleg,hideg váltakozik,
Gyárak, autók és szennyvizek,
Sajnos földünk ezért fizet.

A szemét maga a bűntett,
Csomó állat ezért tűnt el,
Füst,bánat ugyanaz a kettő,
A büdös szmog meghökkentő.

Míg te szívószállal iszol,
A Földnek készlete kifogy,
Kapcsold le a villanyodat,
Ne fogyasszon olyan sokat!

De ha takarékoskodunk,
Sokkal boldogabb lesz lovunk,
Gyönyörű világban élhet,
A kihalástól nem félhet.

Boldog lesz az egész világ,
Ezért virul minden virág,
Védd meg a környezetedet,
Lásd majd az eredményeket.

7. osztályos tanuló
Tatabányai Árpád Gimnázium

Bíró-Pap Olivér: Telefonom

Végre hazaérek , serényen megfogom,
fürgén kinyitom,
sebbel-lobbal energizálom:
ez az én telefonom.

Régen tárcsás hírmondó,
ma nyomógombos hírhozó,
kagylótlan:
ez az én telefonom.

Kedvemben jár mikor zenél,
kedves, mikor simogatva mesél,
vagy hangtalan:
ez az én telefonom.

Szomorúság elől hozzá menekülök,
mindig minden nap gügyög,
elillan a bánat:
ez az én telefonom.
Dr. Pap Kálmán ügyvéd

Reggelente vele kelek,
esténként vele fekszem,
okos barátom:
Ő az én telefonom.

Rajongva kedvelem,
ragaszkodva szeretem,
lételemem, nélkülözhetetlen:
Ő az én telefonom.

7. osztályos tanuló
Vaszary János Általános Iskola Tata

Szabó Titanilla: Feladom

Még emlékszem arra,
Mikor a boldogság fakadt dalra.
Bár soha ne múlt volna el,
Akkor talán én se adtam volna fel.
Kitártam Nekik szívem, lelkem,
De már mindez csak romokban hever.

Elvesztem, s nincs visszaút,
Csak tűröm, ahogy a halál a fülembe súg.
Látom a határt, látom a véget,
Látom, s vágyom is érte.
Most mégis remény csillan,
Bátorítva ég és villan.

Próbálom elkapni, a sötétségből kitörni,
S vele sérült lelkem megóvni.
Agyam balra, szívem jobbra,
Lelkem két irányba csal.
Mit tegyek, hogy nyugodt legyek?
Játsszam el, hogy igazán élek?

S most itt állok a remény kapujában,
Mégsem lépem át ily' nyugodtan.
Szívem zakatol, gondolkodni nem tudok,
Lelkem zavart, mint az elejtett túszok.
Közelebb lépek, s minden elsötétül,
Haldokló lelkem nem menekül.

Csak a sötétség van, semmi más,
A remény lángja is eltűnt immár.
Hallom őket rajtam nevetni,
Nem is értem, miért kell engem megvetni?
Miért nem lehet egyszerűen feladni?
Csakúgy a Halálnak a lelkem eladni?

A Pokolban szépen élnék,
S évek óta újra nyugalomra lelnék.

Könyörgök magamnak: Álljak már le!
Mégis tudom: Kell egy vágás érte..
Nem bírok magammal, fáj már élni,
Sok ember tudja bánatom élvezni.
Szívem szilánkról szilánkra tör,
S gondolatom is csak öl.

Láttad már a kezem? Azt a sok sebet?
Ők tették ezt, tudatlanul velem.
Nem vigyáztak, s most már gyilkosok
Mindent megtettem, mégis szinte magamon taposok.
Magamon taposok, büntetem magam,
Fájdalmat, s bánatot felváltja a harag.

Haragszom, hisz' megöltek,
Nem adtak esélyt csipetnyi örömnek.
Kinevettek, mert egyéninek tartom magam,
S kinevettek, mert nem állt jól a hajam.
Érted már? Nem hagynak élni!
Elküldenek a hideg sarokba félni!

Hallod ezt? Én vagyok magányosan,
Miközben épp sírdogálok magamban.
Szokásom, melyből csak egy valaki tud kihúzni,
Legjobb barátnőm az, 'ki megtanított újra élni.
Megtudtam: Van még remény!
Még a Sátán is ide állt mellém!

Ők ketten megmentettek,
De még így is sokszor lejjebb süllyedek...
Emlékszem arra, mikor még nem mertem megtenni.
Emlékszem arra, mikor még nem tudtam mitől kell félni.
Végül boldogan, s tudatlanul
Veszélyes vizekre úsztam váratlanul.

7. osztályos tanuló
Oroszlányi József Attila Általános Iskola

Gábornyik Andrea Anasztázia: Elveszve

Érzem, hogy a világ
az én ellenségem,
nem ismer engem
és sosem tisztelt,

az utolsó pillanatokban
a föld alá temet,
végignézi minden
egyes gyenge percem,

tönkreteszi még mielőtt
siker érhetne,
nem ismeri azt az énem,
aki lehetnék, ha engedne,

folyton követ, szinte már
bennem él.
Értékeli a szépséget, de
mindig a belsőre támaszkodik.

Életemet kísérte végig,
gyönyörű dolgokat tehetnék,
de nem teszek.
Ő mindent elvett tőlem.

Sokszor nem ismerek magamra,
kételkedem abban, hogy
ki is vagyok valójában,
de csak a bánatot látom.

Szívem zakatol egy
eltűnt lélek hamvain,
mostanra már a szívem sem
zakatol és a hamu is elszállt.

Az életem most már
a szabad világ útján
jár, keresve azt a testet,
amiben békére talál.

Lassacskán füstté vált
az az élet, amiről oly
sokat álmodtam,
amiben még tudtam, ki vagyok
valójában.

Éreztem egy lassú fuvallatot,
meg akarta mutatni,
hogy hol találom,
követtem, hisz vágytam az életre.

Egy lány feküdt a part
szélén. Hófehér bőrén
csillogtak a nap sugarai,
barna haja azonosult a homokkal,

lába, mezítelen teste hínárba
borítva, a zöld hínárok
tükröződtek a patak vízében,
hófehér arca sápadtan is
boldog.

Úgy éreztem, én vagyok ő,
vagyis, hogy én lennék ő,
de nem vehetem el tőle ezt
az örömöt, hogy van élete.

De a fuvallat késztetett,
a fehér lány már haldoklik,
tudtam, hogy mi lesz, bele
lökött és a lelkem elveszett,
két lélekért felelhet…

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Bánhidai Jókai Mór Általános Iskola

Géringer Lili: A gyilkos rejtélye

Egy ártatlan személy aki már halott,
Neki a gyilkosa engem zaklatott.
De ehhez a kulcs, hogy ki is volt ő,
Már csak nagy titok hisz elszökött.

Ártatlan halott, nagy robaj,
Ebben a városban nem bújhat!
Egy szemtanú mégis kiáll.
„ Hisz én láttam a halott gyilkosát”

Szeme éj kék, haja barna,
Arca fáradt, kezében fegyvert tart.
A szemtanú azt is elmondta
hogy a tettes hasonlít egy lányra

Mikor az erősítés kiérkezett,
A kihallgatást már befejeztem.
Bűnös keresése megkezdődött,
Ez a nap rosszul végződött.

Mikor haza fele mentem,
A házamban egy nőt pillantottam meg.
Hasonlít a leírásra,
Csak mért pont az én házamban?

Szépen lassan beosontam,
Majd erősítést hívtam.
De mielőtt megtehettem volna,
Egy hang megszólított gyorsan.

Letettem a telefont,
És az illető rám fegyvert fogott.
Belenéztem a szemébe,
Harag és félelem csillogott benne.

Kérdeztem: Ki vagy? Mi vagy? Miért tetted?
Csak ennyit felelt:
KULCS a rejtélyedhez.

Aztán meghúzta a ravaszt,
De mielőtt megsebezhetett volna,
Csörgött az ébresztőóra.

És az álom ami befejezetlen,
azóta is érdekel engem.

8. osztályos tanuló
Súr, Arany János Általános Iskola

Tóth Anna: Hiányzol

Mintha a Nap felhők mögé bújt volna
Dideregve keresem kezed melegét
Mély, barna szemed nyugalmát
Nem találom, csak hűlt helyét

Fejemet forgatom
Remélem, ez csak egy álom
Hogy nem mentél el, itt vagy még velem
De boldog mosolyod nem találom

Százötven nap telt el
Azóta nehéz az elalvás, a kelés
De hiába várlak vissza, neked nem vagyok más.
Csak "túl kevés"

De mondd el nekem
Mit tegyek, hogy szeress engem?
Hogy úgy, mint régen
Szépséget találj bennem?

Hogyan kerülhetnék vissza hozzád
Ha te folyton eltaszítasz?
Mit tettem, hogy engem és szívemet
Minden nap darabokra aprítasz?

Olyan vagyok, mint a napraforgó
A hangod, a mosolyod a napsugár
Egy szánalmas, hervadozó virág vagyok csupán
Ki sírva, esedezve a szerelmedre vár

Nézz rám, eltelt ennyi idő
De én a tömegben még mindig az arcodat keresem
Tudom, sosem foglak megtalálni
Hiába esedezem

És bár már nem vagy itt,
Csak mondd el nekem
Neked is fontos volt-e
Míg itt voltál velem

Ha már így rákérdeztem, azt is mondd el
Hogyan találtál ilyen gyorsan valaki mást?
Én még mindig rád várok
Tudom, ebben én vagyok a hibás

Azóta, mintha minden nap esne
Hideg van, sötét, szürke az ég
Azon tűnődöm, mit tettem
Hogy neked nem voltam elég

És bár tudom, ha jön más
Először benne is téged foglak keresni
De azt is tudom, egyszer eljön majd az időm
És egyszer el foglak feledni

8. osztályos tanuló
Tata, Vaszary János Általános Iskola

Varga Dominika: Fájdalom

Álmomban sem gondoltam,
Hogy ide juroko.
Ennyi fájdalmat érezni,
Egy világnak is túl sok.

Bennem ez mind felhalmozódik
Kitörni készül,
Mint a vulkán,
Mi elől mindenki elmenekül.

A kisebbség érzés
Az én legnagyobb hibám
Kiutat ebből a szívem
Már réges-rég nem talál.

Miért én megküzdök,
Másnak az ölébe hullik,
Hisz jobb nálam.
Ez mindig bebizonyosodik.

A sötétségben egy kis fény
Néha-néha felvillan,
Szeretném, ha elég lenne,
De ez nem így van.

A tehetetlenség
Gyakran uralkodik felettem,
Magáévá tesz,
S nem hagyja nyugodni lelkemet.

A nehéz érzés,
Ami a szívemet nyomja,
Megszűnni nem készül,
Csak a lényemet marja.

Feladtam a próbálkozást,
Ez csak egy vétek.
Belefáradtam az életbe,
Talán már végleg.

8. osztályos tanuló
Tata, Vaszary János Általános Iskola

Pintér Jázmin: Álommanó

Elalszom, s gondolataim
Futkároznak összevissza,
És egymás mellett karjaim,
Szemem egy utolsót pillant.

Átlépek álomvilágba,
Ahol szárnyaim is vannak,
Szállok a világban bátran,
Itten csoda lények laknak.

Szívem halkan dibeg-dobog,
Ajkaimon álommanó,
Lábaival tipeg-topog,
A holdfényben megcsillanó.

Szabad vagyok, ragyoghatok,
A csillagokkal játszhatok,
Vígan telnek el a napok,
Mint az idillikus dalok.

Míg szemem és agyam pihen,
Valaki ám szorgoskodik,
Az álommanó már liheg,
Mert ő az aki dolgozik.

Pillangók repdesnek itten,
A növények zenélgetnek,
Pedig nem tudnak, azt hittem,
S örömbogarak ellepnek.

Az idő éjfél tájt járhat,
Fehér telihold az égen,
Milliónyi álom szállhat,
Már csak a manócska éber.

Éppen egy Főnixszel küzdök,
Varázs csatát vívunk együtt,
A Főnix élete züllött,
Halálágyára lefeküdt.

Hajnalodik már az idő,
Az álom lassan véget ér,
Manó dolga kimerítő,
Most már a napocska felkél.

Elköszönök a világtól,
Sötétedik az álom már,
Elbúcsúzok minden fától,
És beköszönt a félhomály.

Álommanó elfáradt már,
A napsugarak fénylenek,
Hazamegy az arcom ajkán,
És hirtelen felkelek.

Visszagondolok álmomra,
Hogy mi történt velem távol,
S mi volt kedves számomra,
Míg ő bárányokat számol.

7. osztályos tanuló
Tatabányai Árpád Gimnázium

Cvitkó Emese: Érzelmek

Visszanézett szép képek,
Úgy érzem, már csak emlékek,
Sok szép dolog, min átmentünk,
Talán ár nem jó együtt.

A könnyekkel küszködve,
Várom, hátha tesz valamit érte,
Egyre csak múlnak a napok,
S többször bánom a tegnapot.

Közben abban reménykedem,
Hátha csak rosszul érzem,
S fürkészem a tekintetét,
Talán túlzottan félek.

Telik az idő,
A remény, mint egy tavaszi szellő,
Úgy száll el,
Talán nem is felel.

Pislákoló lámpa az utcán,
Séta közben mosolyog rám,
Várom, hátha mégis…
Végül nagyot esek én is.

Zenével együtt sírás,
Szinte mindennapi szokás,
Köszönhetem neki,
Ki barátságunkat semmibe veszi.

Egyre csak gyülemlik az emlék,
S én úgy elmennék,
Lehet, nem messzire,
De nem tudni előre.

Fáradt arcom párnán pihen,
Gondolkozva, miért ilyen?
Őszinteség elkerülte,
Mégis úgy hiányzik a jelenléte.

Gyönyörködni a kék égben,
Nálam már nem érdem,
Egy szobába rejtőznék,
Hol talán el is élnék.

Szíven üt a gondolat,
Hogy téged nem érdekel a sok pillanat.
Fáj látni,
Hogy képes vagy így szembe nézni.

Töprengek a múlton,
De mindig megbotlok az úton.
Remélem, már megtudtad:
Ezt jól elszúrtad.

Bocsánatkérés nem segít,
Talán tudod, hogy nem szépít.
Komoly dolog, ezt vállalom,
Elviccelni szánalom.

Ha szeretnéd, megmondom,
Rossz hallani, tudom,
Üres gondolatok,
De feledni nem akarok.

Körbe fogott szép képek,
Talán tényleg csak emlékek.
Nem tudom, neked milyen,
Viszont nekem jó emlék az ilyen!

8. osztályos tanuló
Tata, Vaszary János Általános Iskola

Beigelbeck Krisztián: Engem a foci megtanított arra…

Engem a foci megtanított arra, hogy küzdjek,
és arra buzdított, hogy minden gólnak örüljek.
De a legfontosabbra tanított meg igazán, hogy mi egy csapat vagyunk,
Nem vagyunk egyedül, mindig van, kire számítsunk.

Ez az életem egy része, hiszen 11 éve játszok,
Élvezem mind a 90 percet, amit persze végigizgulok.
Sajnos nem egy sakkjáték, tele van fájdalommal,
A sebek egyszer begyógyulnak, de a meccs tele van izgalommal.

A labda kerek, a kapu nagy, abba rúgom a gólokat.
A bíró sokszor rám szól, ezért kapom a lapokat.
Az ellenfél sohasem ellenség, csak a csapatáért küzd.
Te se legyél lusta, menj ki a szabadba, és csak a focit űzd!

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola

Madlena Nikoletta: A jövő rejtélye

A mindennapok oly unalmasan telnek,
Néha eltűnődöm, mi értelme az egésznek.
De aztán feleszmélek, és eszembe juttatom,
Nem hagyhatom, hogy az unalmak elfeledtessék velem, miért harcolok.

Bár tudnám, mi fog történni!
Nevetni fogok, vagy sírni?
Elveszni benne,
Majd kitalálni belőle.

A jövő szilánkjai szóródtak szét,
Együttesen kiáltják: Ne add fel, hé!
A holnap reménye,
A megoldás fénye.

8. osztályos tanuló
Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola